

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוו"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוו"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 4:13 | 4:27 | 4:19 | 4:33

מוצאי שבת 5:24 | 5:26 | 5:24 | 5:27

רבינו תם 6:04 | 6:02 | 6:01 | 6:04

משכיל לדוד

ניסיון העקידה סלל דרך לדורות הבאים

וזה הביאור בדברי דוד המלך ע"ה "סור מרע ועשה טוב", לכאורה מנין ידע האדם שהוא עושה רע בשביל שיסור ממנו. אלא על ידי שעושה טוב דהיינו שלומד תורה שנקראת טוב, יראה ויבחין בין רע לטוב ויעשה טוב.

אברהם אבינו ראה שבאי העולם עובדים עבודה זרה, והם חשבו שזה טוב, וגם אברהם אבינו ניסה ועבד עבודה זרה, שהרי כשהיה קטן הוא חיפש מי ברא את העולם, וכשראה שזה רע, סר מהרע ועבד את הקב"ה. ואכן זוהי באמת כל עבודת האדם, לתקן את הנפש הבהמית ולקשר אותה לנפש העליונה, ולכן רואים אצל הצדיקים שהגוף שלהם קדוש, ואין בהם דברים גופניים כגון זיעה, ריח רע וכו', וכל זאת כיון שגופם קשור לנפש העליונה.

בגוף האדם יש רמ"ח איברים ושס"ה גידים, כנגד מצוות עשה ולא תעשה, ולכאורה הרי גם לגויים יש אותם איברים, ועליהם אמרו חז"ל "תורה בגויים אל תאמין". התשובה לכך היא, שהקב"ה ברא את אדם הראשון שלם, ואם לא היה חוטא, לא היו גויים ויהודים אלא הכל היה טוב אמיתי, ומחמת החטא נוצרו הגויים.

אצל כל האבות הקדושים יש ב' בחינות, אצל אברהם, יש את מידת הרוממות, כמרומו בשמו הפרטי אב - רם, ואילו השם אברהם, הוא מלשון אב המון גויים שכל העולם כלול בו, וזוהי מידת החסד. ביצחק יש את מידת השמחה כמרומו בשמו יצחק מלשון שמחה, ויש בו את מידת הפחד כמו שכתוב "פחד יצחק" (בראשית לא, מב). וגם ביעקב יש את בחינת יעקב - עקב, שהיה שפל רוח. וגם את בחינת ראש - ישראל, שזה השם שניתן לו כשחזר מלבן ועמד בניסיונות.

אומרים אנו בתפילה, "א-להי אברהם א-להי יצחק וא-להי יעקב". משום שהאבות הקדושים כבשו וסללו דרך לעולם, כיצד לעבוד את הקב"ה, וכמו שאמרו חז"ל "על ג' דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים" (אבות א, ב), וזה בעצם ג' הדברים שמצינו אצל ג' האבות, תורה זהו יעקב שהוא בחינת עקב וראש, שעקב בלי ראש או ראש בלי עקב אינו שווה מאומה, וזהו הסולם של יעקב שיש לו רגליים ויש לו ראש, ומה שזכה יעקב זכה רק בזכות התורה. וכתוב "ויעקב איש תם יושב אהלים" (בראשית כה, כז).

יצחק זהו חלק העבודה, שעבודת ה' צריכה להיות בשמחה, אך עם כל השמחה אסור לשכוח שעומדים לפני הקב"ה זהו החלק של הרעדה והפחד.

ומאברהם למדנו את מידת הגמילות חסדים, כמו שכתוב "עולם חסד יבנה" (תהילים פט, ג), העולם לא יכול להתקיים ללא חסד. וחסד שנעשה בצורה פרטית עם משפחה וכדו' בלבד אינו מועיל, אלא העולם זקוק לחסד כמו שמצאנו אצל אברהם ששינה ה' את שמו משם פרטי לשם כללי, בזכות החסד שעשה לכל הכלל, עד שנקרא "אב המון גויים נתתיך" (בראשית ה, יז).

"ויאמר קח נא את בנך את יחידיך אשר אהבת את יצחק ולך לך אל ארץ המוריה והעלהו שם לעולה על אחד ההרים אשר אמר אליך" (בראשית כב, ב)

בניסיון העקידה שהיה הניסיון האחרון שהתנסה אברהם, והניסיון הקשה מכולם, רואים את גודל אהבת אברהם לקב"ה, שאהב את ה' לא רק בעבודה ובתפילה אלא גם כשזה נגע לחייו הפרטיים ואף במחיר של עקדת בנו. וכמו שכתוב "לא המדרש העיקר אלא המעשה" (אבות א, יז), כי יש אנשים שלומדים הרבה, אך כשזה מגיע לידי מעשה לא מקיימים את אשר למדו, מי שאינו מגיע לידי מעשה סימן הוא שאינו מעריך נכונה את הלימוד, כי הלימוד הינו עמל וכשעושה מעשה הוא נהנה מכך, ומחשיב את הלימוד ויבוא מתוך כך ללמוד עוד.

משל לאדם שעובד ומרוויח כסף בעבודתו, כיון שתכלית הכסף הוא כדי ליהנות ממנו, אם כן כשנהנה מהכסף זה יגרום לו לעבוד יותר, כדי שיוכל ליהנות יותר, אך כשיש אדם שיש לו כסף ואינו משתמש בו, מה תועלת יש לו בכסף, כי אין משמעות לכסף כשלא משתמשים בו, וגם אין לו את הדחיפה לעבוד עוד כיון שאין תכלית בעבודתו. והוא הדין בלימוד התורה, שכאשר לומדים על מנת לעשות, למשל בלימוד הלכות שבת, כשהאדם רואה שעל ידי הלימוד הוא נמנע מלעבור איסורים, זה נותן לו את החשק להמשיך וללמוד.

הקדוש רבי חיים ויטאל זיע"א אומר שיש באדם ב' נשמות, יש את הנפש השפלה, שהיא הנפש הבהמית החומרית. ויש את הנפש העליונה שזו הנשמה. עבודת האדם היא לקשר ביניהם ולהפוך את הנפש השפלה לנפש עליונה. והדרך לכך היא כמו שכתב דוד המלך בתהילים (לד, טו) "סור מרע ועשה טוב", "סור מרע" מתייחס לחלק הבהמי, ו"עשה טוב" נאמר כלפי הנפש העליונה. ודוד המלך כתב בלשון של עשה "טוב", ובטוב יש שתי משמעויות, יש גם את המשמעות של הטוב, וגם שזה הפך מרע. הטוב בעצמותו זו התורה כמו שכתוב "כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו" (משלי ד, ב), שעל ידי התורה שנקראת טוב אפשר לקשר בין הנפש הבהמית לנפש העליונה.

אמרו חז"ל "בראתי יצר הרע, בראתי לו תורה תבלין" (קידושין ל, ב), התורה נקראת בלשון תבלין, התבלין אינו עיקר המאכל, אלא רק נותן לו טעם לשבח. כך גם התורה אינה מבטלת את היצר הרע, משום שדרכו של היצר הרע היא שלא אומר לאדם לעשות רע, אלא מראה לאדם שמה שעושה זה טוב, שרוב העולם עושה כך וטוב להם וכו', על ידי התורה אנו מבחינים בין טוב מדומה לטוב אמיתי, וניכר ההבדל גדול בין הטוב של הגויים לטוב של ישראל, אצל הגויים שאין להם תורה כמו שאמרו חז"ל "תורה בגויים אל תאמין" (איכ"ר ב, יג), האדם יכול לחשוב שכל מעשיו הם טוב, אך כשלומד תורה נוכח לדעת שמה שהוא חשב לטוב אינו טוב כלל, ועל ידי לימוד התורה יגיע ל"עושה טוב" האמיתי.

הילולא דצדיקיא

טו - כ"ק המלוו"ן רבי חיים פינטו (הקטן) זיע"א

טו - רבי אליעזר מנחם מן שך

יז - רבי אלתר בידרמן האדמו"ר מלעלוב

יז - רבי בנימין זאב חשין

יח - רבי רפאל ברוך טולידאנו

יט - רבי יצחק חי טייב

כ - רבי מרדכי שרעבי

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שלימות באמונה

אישה מצרפת שסבלה במשך תקופה ארוכה מכאבים עזים אשר תקפו את גופה, התקשרה וביקשה שאברך אותה ברפואה שלימה.

בשומעי זאת ייעצתי לה לגשת לרופא ולהיבדק, אולם האישה השיבה לי: "אין לי כסף לרופא". הצעתי לה את עזרתי הכספית בעניין, אך היא התעקשה ואמרה: "רבי דוד, איני מעוניינת בכסף עבור ביקור אצל הרופא, אלא מבקשת אני את ברכתך בזכות אבותי הקדושים, שהקב"ה ישלח לי רפואה שלימה".

כששמעתי את האמונה התמימה היוצאת מפיה של האישה, חשבתי בלבי שברכה זו שאברך אותה בזכות אבותי הקדושים - בודאי תעמוד לה לרפואתה. **כיון שאם העדיפה האישה את זכות אבותי זיע"א על פני טיפולו של הרופא - סימן הוא שאמונתה בכוח זכות אבות חזקה עד מאד.**

לפיכך ברכתי אותה בכל לבי, והתפללתי עליה לרפואה שלימה. ברוך ה' חלפו כאביה ועזבו את גופה ללא התערבות רפואית כלל.

מעשה זה מהווה הוכחה לכך שהקב"ה מבקש מאיתנו שלמות באמונה, ומעת ששלמים אנו באמונתו יתברך - שערי שמים פתוחים לקבל את כל תפילותינו ובקשותינו.

המאמין האמיתי

הכרתי בעבר אדם נוכרי אשר חשב עצמו למאמין גדול בבורא העולם, וטען בחוזקה שהוא מאמין אמיתי בקב"ה.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

"יקח נא מעט מים" (בראשית יח, ד)

כידוע במשנת חכמינו זיכרונם לברכה שאין 'מים אלא תורה'. ומכאן ההוראה לכל יהודי באשר הוא להשתלם ולרכוש ידיעות מקיפות בכל חלקי התורה, ללמוד על מנת לשמור ולקיים את רצון הבורא יתברך.

ככלל, ידיעת ההלכה היא דבר הנצרך ביותר לכל יהודי באשר הוא, ובפרט בני אורח חיים שהם נצרכים לכל יהודי בכל יום ובכל שעה, כדברי רבי יעקב מליסא, בעל ה'נתיבות' בצוואתו: "כי רוב דינים אלו מזדמנים לאדם בשעה שאי אפשר לאדם לעיין ולשאל לחכם".

לרבים מאיתנו ישנה שאיפה חזקה לדעת את ההלכה בידיעה ברורה, אלא שמבקשים את הדרך הנכונה להגיע לכך.

ארבעה 'למדים' [מלשון 'לימוד'] נתן בזה הגאון חיים פנחס שיינברג זצ"ל: ללמוד, ללמד, לשמוע, לעשות. וכך סיפר אחד מתלמידיו:

בהיותי בחור בישיבת 'תורה אור', היתה שעת רצון בה ניצלתי את ההזדמנות ושאלתי את ראש הישיבה: "איך גודלים הרב שיינברג..."

במקום תשובה אמר לי: "תביא שו"ת רבי עקיבא איגר, מהדורה קמא". הבאתי ופתח את הספר בתשובה כ'. וכך כתב רבי עקיבא איגר:

"עובדה הוי, דרך הילוכי בשבת בחצר בית הכנסת פה קהילת קודש ליסא, ראיתי איש שופך מים

מועטים מצלוחית דרך החלון החוצה אל החצר המעורבת. מדי השקפתי עלה על לבי שיש חשש איסור בזה, כיון שהרוח מפזר הטיפות, אחד פונה לכאן ואחד פונה לכאן, דומה למה שמובא בירושלמי 'רוקק והפריחו הרוח חייב משום זורה, וכל דבר שהוא מחוסר לרוח חייב משום זורה'. פירש 'קרבן העדה' ש'מחוסר לרוח' היינו שהרוח מפזרו ומחלקו לחלקים דקים.

אם כן לכאורה גם בשופך מים מועטים שאין בהם קילוח גדול שיש כח ברוח לפזרו חייב משום זורה".

הרב שיינברג פתח את הספר בתשובה הזו, ואמר לי: "תקרא את דברי רבי עקיבא איגר". קראתי.

"מה אתה רואה פה" שאל אותי. הסברתי לו את הספק של רבי עקיבא איגר. חזר ושאלני: "מה אתה רואה פה". ושוב עניתי. כששאל בשלישית, הבנתי שמתכוון לרמז דבר עמוק יותר.

שאלתי: "למה ראש הישיבה מתכוון".

וכאן אמר ראש הישיבה זצ"ל, יסוד גדול:

"אם ישראל היה עובר ברחוב והיה רואה מאן דהוא שופך מים מהחלון, מה ישראל היה עושה?"

ועוד בטרם שהספקתי להשיב, אמר לי ראש הישיבה: "אני אגיד לך מה היית עושה, מכופף את הראש וממשיך הלאה... אך בדברי רבי עקיבא איגר רואים, שכשראה מעשה כזה מיד עלה במחשבתו איך דנים מעשה זה לאור ההלכה!".

זאת אומרת שבכל אירוע קטן או גדול, אנחנו חיים את המציאות למעשה לאור ההלכה, לא רק ללמוד ולדעת את הדבר אלא לתרגם למעשה! ('בנתיבות ההלכה' כרך מ"ו)

באחד הלילות, השארתי מספר שטרות כסף על השולחן, מתוך מטרה להתבונן ולראות מה יהיו מעשיו.

בשעת לילה מאוחרת, שעה שבה כולם ישנים בשלווה ואין איש משגיח במעשיהם של האחרים - ראיתי את הנוכרי נכנס לחדרי, נוטל את הכסף המונח על השולחן ומניחו ללא היסוס בכיסו האישי.

למחרת שוחחתי עם הנוכרי רבות על מצות השבת אבידה. האישי, ששמע את דברי הראה כלפי חוץ הזדהות עם הדברים שאמרת, ושוב טען - "אני מאמין אמיתי".

למול מילותיו אלו לא יכולתי לשתוק יותר ואמרתי לו כי אני יודע את האמת לאמיתה שבליב האתמול הוא נטל ללא רשות את הכסף שהיה מונח על שולחני, ובכך הוכחתי לו שהוא רחוק מלהיות מאמין "אמיתי". שהנה באין רואים נטל כסף שאינו שלו, וכל אמונתו לא הועילה מאומה ולא עמדה בשעת המבחן למול תאוות הכסף שלו.

אמונה אמיתית בבורא העולם פירושה קיום מצוותיו בגלוי ובסתר, מתוך הכרה בהשגחת הקב"ה על העולם בכל עת, ומתוך ידיעה שאין דבר הנסתר מנגד עיניו.

אמונה זו עומדת למבחן כאשר יצרו של האדם ותאוותיו מתגברים בקרבו, ואז ניתן להבחין בקלות במידת אמונתו ובאמיתותה אצל האדם: אם דבק הוא בציווי הבורא למרות תאוותיו - הרי ניתן להכריז עליו כעל "מאמין אמיתי", אך אם נופל הוא בידי יצרו הרע - סימן יש בכך שאמונתו מעורערת ואינה נטועה בו באופן מושלם.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע

"ואשה אחת מנשי בני הנביאים". (מלכים ב. ד)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על ברכתו של אלישע הנביא לשונמית על הולדת בנה, וקיום ההבטחה שנולד לה בן במועד שדיבר אליה. כפי שבישרו המלאכים לאברהם בפרשתינו, שכעת חיה יולד לו בן.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

רק בדרך חשש

צריך לזוהר מאד, כששמע שאחד דיבר עליו, או עשה לו כך וכך, או רוצה לעשות לו כך וכך, שלא להאמין בדבר, רק בדרך חשש בעלמא, דהיינו לשמור את עצמו ממנו, מכיון שאנו מחזיקים כל אדם בחזקת כשרות, ומסתמא לא עשה לו רעה ולא גינה אותו.

זכר צדיק לברכה

מעט צרי ודבש על פעלו וקדושתו של כ"ק מרן רבנו חיים פינטו (הקטן) זיע"א לרגל יום ההילולא

זה מאות שנים ששמם הקדוש והטהור של צדיקי בית משפחת פינטו המעטירה, נישא בפיהם של יהודי המערב בחרדת קודש. זיק של תקוה מתנוצץ בעיניהם של יהודים ונכרים כאחד כאשר הם שומעים ומספרים על שושלת הזהב של צדיקי בית משפחת פינטו.

התורה הקדושה מחזרת על אכסניא שלה, כך גילו לנו חז"ל את אחד מרזי הנחלת התורה מדור לדור, וכשאנו מביטים על שרשרת הדורות אנו רואים במוחש איך שהתורה הקדושה מחזרת על בני משפחת פינטו, דור אחר דור, בכל דור ודור עומדים צדיקים וחסידיים ממשפחת מיוחסת זו ומאירים את עולם התורה בצדקותם ובחסידותם.

באילן היוחסין של צדיקי בית משפחת פינטו, מפורסמים יחידים מהם, כאלו שהעניקו חמה מקומתם, שזכו לפעול ישועות ולשנות סדרי עולם בכח תורתם ותפילתם. בין הזכורים לטוב מרן הרי"ף רבי יאשיהו פינטו זיע"א, חד מן קמאי, רבינו חיים פינטו הגדול זיע"א ורבינו חיים פינטו הקטן זיע"א שהשבוע חל יום הילולתו. זכותו תגן עלינו.

רבי חיים הקטן, שהיה בבחינת סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, למרות גדלותו הכבירה וכוחו הרב בתורה ובמעשים טובים, מעולם לא היה נוהג במנהגי שררה ואדנות. דלתו היתה תמיד פתוחה בפני כל אדם ואדם ללא יוצא מן הכלל. בכל שעות היום והלילה, היו אנשים פוקדים את ביתו בדבר ישועה ורחמים, בבקשת עצה או ברכה וכדומה.

ימיו של הצדיק אשר שמו נודע בשערים כאיש א-להים קדוש, היו עמוסות וגדושות בעשייה למען הכלל ולמען הפרט, שיעורי תורה, זיכוי הרבים ומעשי צדקה וחסד לכל דורש ולכל נצרך. היה עמוד התורה והחסד בדורו, ולא בכדי זכה שתפילותיו לא שבו ריקם וברכותיו עשו פרי, בחייו וגם לאחר פטירתו.

בגיליון זה אנו משתדלים לספר מעט בגדולתם של הצדיקים במדור 'אנשי אמונה' ועל קדושתם הרבה וכוחם הרב בתפילתם ובברכותיהם, ולרגל יומא דהילולא רבא נספר לדור ודור ממה ששמענו ממו"ר ממשיך שושלת הזהב, הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א. וכך הוא סיפר:

גסי רבי פנחס עמוס שליט"א, סיפר לי על גדולתו של הצדיק כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א:

פעם ניגש רבי פנחס אל אביו ע"ה ושאל אותו: אבא, אני רואה כי בכל פעם שיש לך איזו בעיה, אתה מדליק נר לעילוי נשמת הצדיק רבי חיים פינטו זצ"ל ואתה מתפלל לה' שיעזור לך בזכות הצדיק. האם אתה באמת בטוח כי השי"ת יעזור לך בזכות הצדיק? למה אתה עושה כן?

אביו ע"ה, השיב לו כי רצונו תחילה לספר לו סיפור מדהים, אשר ממנו הוא ידע את גדולת הצדיקים: פרנסתו של אביו של רבי פנחס היתה מגידול פרות. אחר כך הוא היה מוכר את הפרות וזה היה מקור פרנסתו היחיד.

באחת השנים היתה שנת בצורת חמורה בדרום מרוקו, רוב הפרות מתו, ובעקבות כך לא היתה לאיש פרנסה כלל. הוא הסתובב בקזבלנקה באפס מעשה כשאין לו כלל מה לאכול. ביתו היה ריק ולא היה לו כל דבר מאכל כדי להביא לבני ביתו.

כשאשתו לחצה עליו בדבר הפרנסה והאוכל עבור הילדים, שהרי הם עלולים למות ברעב, הוא יצא מביתו, ושם את פעמיו לעבר חוף הים אשר היה רחוק כמה ק"מ מהגטו של היהודים. שם למול גלי הים הגועשים החל לחשוב על עתידו, אבל לא ראה כל מוצא לסבך הגדול אליו נקלע.

והנה לפתע הוא רואה מרחוק את הצדיק כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א עם שמשו, כשהוא מתקרב אליו במרוצה.

אבא שלי, כך סיפר אביו של רבי פנחס, לא הרגיש בנוח. מצד אחד אין לו מה לתת לצדקה לרבי חיים, שכן ידע כי רבי חיים תמיד מבקש צדקה עבור העניים. אך מצד שני אמר לעצמו: הן לצדיק רבי חיים בוודאי יש רוח הקודש והוא יודע כי אין לי כסף ואין לי מה לאכול, ואולי הוא ייתן לי. כך או כך, הוא חשב בליבו לקום ולברוח מהמקום, אלא שרבי חיים מבחין כוונתו וצועק אליו מרחוק שיחכה על עמדו ולא ילך.

הצדיק רבי חיים זיע"א הגיע אליו כשהוא מתנשם ונושף מרוב המאמץ של הריצה (וזאת עלינו לדעת כי בשעת המעשה, רבי חיים היה כבר אז מעל לגיל שבעים) ואומר לו: "באתי מרחוק רק כדי לנחם אותך ולדבר על לברך, ולומר לך כי אין לך כלל מה לדאוג, וכי השי"ת יהיה בעזרך".

"ועוד זאת" הוסיף לומר לו רבי חיים זיע"א: "אבשר לך בשורה טובה כי הנה אשתך מעוברת, וכאשר יולד לך בן, הוא זה שיביא לך מזל ופרנסה טובה. ובקשר לכסף שאין לך, הנה לך סכום כסף בו תלך ותקנה אוכל לילדיך, והשי"ת יעזור לך שמהיום והלאה תצליח".

אבא שלי, שמח בלבו על הבשורות הטובות שקיבל מרבי חיים, הוא נישק את ידי כ"ק רבי חיים זיע"א, וסירב לקבל את הכסף מחמת אי נעימות. אלא שבסופו של דבר הוא אכן נטל את הכסף, קנה בו מצרכי מזון ובא לביתו, שם בישר לאשתו את הבשורה שהיא מעוברת. (ואמנם בשעת מעשה היא לא ידעה מכך, רק לאחר כמה שבועות נודע לה כדברי רבי חיים זיע"א) וכאשר נולד לו בנו החל מזולו לעלות והוא נתעשר שוב בעושר רב.

כעת, סיים האב את המעשה ואמר לבנו, אתה בוודאי מבין מדוע אני אוהב כל כך את הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. ולכן בכל עת צרה, אני קורא וזועק לה' שיענה לי בזכותו.

זכר צדיק לברכה

שליחותם של היונים

יהודי רופא גדול ממשפחת לוגאסי אשר מתגורר במרסיי שבצרפת, היה בעברו רחוק מאמונה בה' ומקיום תורה ומצוות.

יהודי זה נסע פעם מהעיר מרסיי למרוקו, והלך לבקר בבית העלמין הישן שבעיר אסוויירא. שם החל להסתובב בין אלפי המצבות תוך שהוא מחפש אחר מצבתו של סבו רבי מאיר לוגאסי זיע"א.

כיון שהוא לא מצא את מבוקשו, ניגש היהודי והתפלל על קברו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, ואמר שם שאם הוא יזכה למצוא את קברו של סבו - הוא יקבל על עצמו לחזור בתשובה שלימה.

לאחר מכן המשיך היהודי לשוטט בין אלפי המצבות ההרוסות, והנה לפתע צדה את עינו להקת יונים גדולה אשר ירדה לעבר קבר מסוים ועלתה ממנו. שוב ירדה ושוב עלתה. כך מספר פעמים.

כשהוא ניגש לעבר אותו

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

את המשך שושלת הצדיקים, המשיך במעשיו הטובים הגאון הצדיק המלובן רבי חיים פינטו "הקטן" זצ"ל. גם הוא כמו אביו וסבו זצוק"ל, הניח את כל הבלי העולם הזה וישב באהלה של תורה, וגם עסק במעשי צדקה וחסד, כפי שיסופר בהמשך הפרק. פעמים רבות, כשהיה מגיע לידי מצוקה כלכלית, היה לווה כספים מאנשים שונים, וכאשר רווח לו היה מחזיר את ההלוואה. כך נהג כל הימים, כל זאת כדי שיוכל לקיים מצות צדקה עם אנשים רבים, נזקקים ועניים שהיו צריכים לכסף.

פעם אחת, לווה רבי חיים סכום כסף ניכר ממוכר עופות, בשם חסאן זעפראני. אולם כשהגיע זמן הפירעון לא היה לו לרבי חיים מנין להחזיר את הכסף לאותו מוכר עופות. המלוה, שלא היה יהודי, איים על הרב: אם לא תחזיר את הכסף אהרוג אותך!

באותם ימים הצדיק היה עדיין צעיר לימים ולא הכיר בכוחו הקדוש, וברוב תמימותו חשב בלבו שאכן הגוי יהרוג אותו באם לא יחזיר לו את כספו.

ביקש רבי חיים זצ"ל מאותו גוי שיתלווה אליו לבית העלמין, ושם ימתין לו ליד השער, עד שיצא אליו ובידו הכסף. הלה אכן נלווה לרבי חיים, וכאשר הגיעו לבית העלמין, ניגש רבי חיים זצ"ל אל קבר סבתו הרבנית מרים ע"ה, אשת סבו הקדוש הצדיק רבי חיים הגדול זיע"א, שם השתטח על הקבר, התפלל בקול בוכים וקרא לסבתו ע"ה ואמר: "קומי וראי את נכדך, שאין לו ממה לשלם את חובו".

כשהתאושש, קם מעל הקבר. ואז ראה לנגד עיניו אשה לבושה בהידור, המעיד עליה כי היא מבנות העשירים. כשראתה את בכיו שאלה אותו לסיבת הבכיו, והוא ענה לה, כי חייו תלויים לו מנגד בשל חוב גדול שהוא חייב לגוי אחד אשר ממתין לו בשער בית העלמין, ואין לו מהיכן לשלם אותו.

האשה הוציאה מכיסה מטפחת אדומה, ולתוך המטפחת צררה את כל הכסף שהיה עמה. רבי חיים מישש את הכסף בידו והתפעל לנוכח גודל הנס שהתרחש עמו באותה שעה ולפתע נעלמה האשה מעיניו. יצא רבי חיים אל האיש שעמד בשער בית העלמין, ושילם לו את כל החוב מהחל ועד כלה.

כשחזר רבי חיים אל בית אביו, הגאון הצדיק רבי הדאן זצוק"ל, שהיה גוסס באותה שעה ושכב על ערש דווי, וסיפר לו על כל הנס שהתרחש עמו בבית העלמין - אמר לו אביו רבי הדאן בקול חלוש: "דע לך בני, כי אותה אשה לא היתה אלא סבתך מרת מרים עליה השלום, שראתה בצערך, וכאשר אמרת לה קומי וראי את בנך, ירדה אליך מעולם האמת כדי להציל את נפשך".

אדם שמקיים בעצמו תמים תהיה עם ה' א-להיך הוא זוכה לראות ממש סייעתא דשמיא ובכל אשר יפנה יצליח.

3:00 לפנות בוקר, התקשרה אלי אשתו, הגברת לוגאסי, וסיפרה לי שהבן שלה בן הארבע, ששנה קודם לכן גזזתי את שערות ראשו בשמחת ה'חלאקה' - יצא יום קודם לברית הבית, מבלי שמישהו מבוגר ישגיח על מעשיו. לפתע פתאום חשו בני המשפחה בחסרונו של הילד, ומיד יצאו לחוץ ושם גילו אותו צף על מי הבריכה לאחר שנפל לתוכה.

האמא, שראתה את בנה שטבע בבריכה, החלה לצרוח ולזעוק לזכותו של רבי חיים פינטו זיע"א שהילד הזה, שרבי דוד פינטו שליט"א, נכדו של רבי חיים פינטו זיע"א עשה לו חלאקה - שהילד הזה לא ימות ח"ו.

תפילתה שיצאה מעומק לבה נתקבלה, ולפתע הופיע במקום אדם וקפץ לתוך הבריכה, הוא הוציא את הילד מהמים ורוקן מתוכו כמויות רבות של מים. לאחר מכן הוסיף ועשה לפעוט החייה עד שהכרתו שבה אליו, וכשראה שהילד שב לחיים - קם ועזב את המקום.

לבנתיים הגיעו למקום אנשי ההצלה והם קבעו במפורש שהיה כאן נס גדול שאינו מובן כלל, שכן על פי דרך הטבע לא היה לילד שום סיכוי לחיות.

אך תפילתה של האמא שיצאה מעומק הלב ועלתה עד לכיסא הכבוד, תפילתה גברה על כל דרכי הטבע, ובזכות הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א זכה הילד לחיים.

קבר, פרחו כל היונים ורק יונה אחת נשארה לעמוד על הקבר ולא עזבה אותו כלל.

היהודי הבין את הרמז והתקרב סמוך יותר לקבר, שם הבחין על המצבה בשמו של סבו ובתאריך פטירתו - בדיוק כפי שמסר לו אביו.

היונה, שכמו הבינה שתפקידה הסתיים, פרשה את כנפיה ופרחה משם כשאר חברותיה היונים.

כיון שנתגשמה משאלתו למצוא את קברו של הסב, קיים אותו יהודי את הבטחתו וחזר בתשובה שלימה, והוא בא אלי בכדי לספר לי בהתרגשות את כל אשר קרה עמו.

מעניין לציין, שעוד לפני שהיהודי פתח בסיפורו הנפלא, הבחנתי לפתע דרך החלון באלפי יונים הפורחות באוויר, וקראתי לעצמי בקול: "מה רבו מעשיך ה', אלפי יונים פורחות יחד כדי לקיים את רצון ה'".

כששמע היהודי את דברי, הוא קרא בתדהמה: "מנין יודע הרב שהיונים הן שכיוונו אותי לקברו של סבי במרוקו?"

כיון שלא ידעתי זאת כלל, התפלאתי מאוד לשמוע את דבריו. אולם לאחר שסיפר לי את כל אשר קרהו בבית העלמין הבנו שנינו שמאת ה' היה הדבר, ונפלאות הן דרכי ה' יתברך.

מאז, אותו יהודי קיבל על עצמו להגיע בכל שנה להילולת הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א במרוקו, וברוך ה' זכה ודווקא ביום ההילולא נמצא זיווגו ההגון, ובשעה טובה ומוצלחת הוא זכה להקים בית נאמן בישראל.

עשר שנים לאחר מכן, ביום ח' באב בשעה